

ПЪРВАТА РОМСКА ПОЕТЕСА

Тя е съществувала отгавна. Но я откриваме едва сега. Защото поезията на Сали Ибрахим е била интимен акт, който свършвал със сътворението. Понякога се осмелявала да прочете нещо пред приятели, някои ѝ се присмивали, други я окуражавали снизходително, предложила веднъж стихове в бившия ромски вестник – подценили я. Оставили я без отговор. Затворила се, сметнала, че не е успяла. Посетила няколко пъти Клуба на младия писател. "Сядах най-накрая – споделя Сали – и умирах от притеснение: какво ли си мислят за мене, какво прави тая циганка тука?!" Само слушала и не показвала нищо свое. Така чекмеджетата се напълнили. Когато се срещнахме, имаше натрупано за две стихосбирки.

Откъде започва всичко?

От квартал "Факултета" в София. Родена е на 23 май 1950 г. Тази махала оттогава и досега се слави с компактната си циганска маса. Малки къщички, някъде по-прилични, другаде коптори, пренаселени пространства, кал, каруци, сватби, погребения, изпращания на войници – всички преживяват всичко, затова и празниците, и премеждията тук са колективно събитие, в което участвуват и децата. Сали е от ерлийските роми, роднините ѝ по майчина линия били майстори гребенари, а по бащина – ковачи. От бебе е отгледана от дядо си Сюлейман и баба си Герма, защото бащата бил войник, майката не можела да се справи сама, после се задало и следващо дете и Сали свикнала с дядо си и баба си, които с особена нежност се отнасяли към нея. Просветеност, благородство и домашна любов владеела в семейството. Когато дошъл ред родителите да си я приберат, тя плачела нощем, докато я върнат обратно. На 5 години знаела да чете и пише, всички я възприемали като странно, надарено дете, врачките ѝ предсказвали необикновена съдба. От малка открила изкуството в занаята, обхванало я чувството, че и тя може да твори. В училище била любимка на учителите.